

Acord relatiu al recurs presentat per el senyor _____, en representació de la senyora _____, presidenta del Club de Basquet Joventut Lluçmajor, contra l'Acord del Comitè d'Apel·lació de la Federació de Bàsquet de les Illes Balears, de 12 de setembre de 2022

Fets

1. El 23 de setembre de 2022, amb entrada en el Tribunal Balear de l'Esport (en endavant, TBE) de 26 de setembre, el senyor _____, en representació de la senyora _____, presidenta del Club de Bàsquet Lluçmajor, va presentar un recurs contra la Resolució del Comitè d'Apel·lació de la Federació de Basquet de les Illes Balears, de 12 de setembre de 2022, que estimava parcialment el recurs que havia interposat en via federativa contra la sanció de suspensió del jugador _____, i la rebaixava de cinc a tres partits, tot i que mantenia la resta de pronunciaments de la resolució impugnada.

Del relat dels fets exposats en el recurs, es desprèn que el 12 de juny de 2022 va tenir lloc el darrer partit de la competició del grup preferent 1 de la categoria infantil de Mallorca entre el Club de Basquet Sineu (equip A) i el Joventut de Lluçmajor (equip B), que va finalitzar amb la victòria de l'equip B. Continua exposant que:

Durante el transcurso del segundo cuarto y tras varias agresiones consumadas y recibidas por el señor Nicolau (jugador "23" del equipo B), según la definición de agresión establecida en la resolución que se viene a recurrir, el jugador "23" del equipo "B" recibe un golpe frontal por parte del jugador "24" del equipo A, tras el cual estira la pierna sin entrar en contacto con ningún jugador.

La conducta realizada por el señor _____ fue sancionada en ese mismo momento con una técnica descalificante, y en consecuencia, el colegiado expulsó al jugador del partido y del recinto deportivo, pese a ser menor de edad y estar prohibida tal actuación, de conformidad con el artículo 18 del Reglamento de competición.

[...]

Tras la finalización del partido, el colegiado [...] redactó al dorso del acta, sin dar traslado personalmente a ninguno de los equipos, las siguientes manifestaciones:

En el minuto 2 del segundo cuarto el jugador 23, tras una disputa en el rebote e iniciándose un contraataque del equipo B agrede al jugador 24 del equipo A. Por tal motivo se le sanciona con una técnica descalificante.

Aquestes manifestacions varen donar lloc a l'expedient sancionador núm. 47106, que es va tramitar per la via d'urgència i va concloure amb la resolució 183 de la temporada 21-22, que va sancionar l'acció del jugador 23 de l'equip B amb cinc jornades de suspensió i una sanció econòmica per al Club.

La resolució va ser objecte d'un recurs que va estimar parcialment el Comitè d'Apel·lació de la FBIB, el qual rebaixava la qualificació d'agressió a temptativa d'agressió, i reduïa, en conseqüència, els partits de suspensió de cinc a tres, tot i que mantenia la sanció econòmica i no ordenava la devolució del dipòsit aportat, resolució que ara s'impugna davant el Tribunal.

2. S'adjunta al recurs còpia de la resolució núm. 183, del jutge únic de competició i de disciplina esportiva, així com la resolució del Comitè d'Apel·lació de la FBIB objecte d'impugnació davant el TBE, i l'autorització per la qual
, com a presidenta del Club de Bàsquet Joventut Lluçmajor, atorga poder de representació a
, a l'efecte de la interposició d'aquest recurs.

D'altra banda, s'ha acreditat la condició de
com a presidenta de l'entitat Club de Bàsquet Joventut Lluçmajor, a l'efecte d'acreditar-ne la representació d'acord amb el que exigeix l'article 5 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques.

3. El 10 d'octubre de 2022, el TBE va requerir la Federació perquè trametés còpia de l'expedient i se li va donar trasllat del recurs, per si trobava oportú presentar-hi al·legacions en defensa dels seus interessos. Específicament, es demanava en el requeriment que la Federació es pronunciés sobre la raó per la qual havia tramitat el procediment disciplinari per la via d'urgència, enlloc de seguir la tramitació ordinària.

En resposta a aquest requeriment, la Federació va enviar còpia de l'expedient, —sense presentar al·legacions al recurs ni fer constar cap informació addicional al respecte— que es va registrar d'entrada en el Tribunal el 17 d'octubre, i del qual forma part la documentació següent:

- La resolució del jutge únic de competició i disciplina esportiva.
- Recurs de la presidenta del Club de Bàsquet Joventut de Lluçmajor contra la resolució anterior davant el Comitè d'Apel·lació, al qual s'adjunten fotografies dels moments relatius als fets que donen lloc a l'expedient disciplinari.
- Resolució del Recurs, per part del Comitè d'Apel·lació.

4. En l'escrit del recurs, l'interessat fa constar, entre altres coses, que l'acta del partit no es va lliurar al club, en contra del que preveu l'article 163 de la Llei 14/2006, de 17 d'octubre, de l'esport de les Illes Balears. Per això, i atès que l'expedient es va trametre incomplet, perquè hi faltava l'acta arbitral que havia iniciat l'expedient disciplinari, que permetia acreditar el fet que els representants dels clubs o els seus delegats l'havien rebuda, el 2 de novembre de 2022 es va requerir novament a la FBIB perquè l'aportés.

L'11 de novembre la FBIB va remetre l'acta del partit, firmada per l'àrbitre, fent constar que "es tracta d'un acta digital que es posa a disposició del club immediatament en acabar el partit, mitjançant el portal del club".

Fonaments de dret

1. L'article 184 de la Llei 14/2006, de 17 d'octubre, de l'esport de les Illes Balears, disposa el següent:

1. El Tribunal Balear de l'Esport és l'òrgan suprem jurisdiccional esportiu en els àmbits electoral, competitiu i disciplinari a les Illes Balears, que, amb el suport material, de personal i pressupostari de l'Administració de la comunitat autònoma de les Illes Balears, actua amb total autonomia i independència i decideix, en última instància en via administrativa, sobre les qüestions electorals, competitives i disciplinàries esportives de la seva competència establertes en aquesta llei i en les disposicions reglamentàries que la despleguin.

2. Les resolucions del Tribunal Balear de l'Esport poden ser objecte de recurs davant l'ordre jurisdiccional contenciós administratiu.

Segons l'article 134 de la mateixa Llei, la potestat jurisdiccional esportiva, en l'àmbit disciplinari, s'estén a:

- a) Conèixer de les infraccions de les regles del joc o de la competició.
- b) Conèixer de les infraccions de les normes generals i específiques de conducta i convivència esportives.

2. El Club de Bàsquet Joventut Lluçmajor és titular de drets i interessos legítims que es veuen afectats per la resolució impugnada, atès que n'és destinatari de la sanció que se'n deriva, sense perjudici que ho sigui, també, el jugador.

Entre la documentació adjunta al recurs, es presenta l'autorització per la qual _____, com a presidenta del Club de Bàsquet Joventut Lluçmajor, atorga poder de representació a _____ a l'efecte de la interposició d'aquest recurs.

D'altra banda, mitjançant les gestions oportunes amb el Registre d'Entitats Esportives de la Direcció General d'Esports, s'ha comprovat que ostenta la condició de presidenta del Club. Per tant, la part recurrent té la condició de persona interessada en el procediment, d'acord amb l'article 4 de la Llei 39/2015, i se'n considera acreditada la representació, als efectes del que estableix l'article 5 d'aquesta Llei.

Així mateix, de l'expedient es desprèn que s'ha esgotat la via federativa prèvia.

3. La resolució impugnada és de 12 de setembre de 2022. Atès que el recurs s'ha presentat dia 23 de setembre, i el termini per presentar el recurs és de 10 dies hàbils segons l'article 182.a) de la Llei 14/2006, aquest s'ha presentat en el termini legalment establert.

Per tant, atès que el recurs s'ha presentat dins el termini i en la forma escaient, procedeix entrar en el fons de les qüestions que s'hi plantegen.

4. El recurrent centra el recurs en els següents motius d'impugnació:

- a) L'expedient disciplinari s'ha tramitat pel procediment d'urgència, i no per la via legalment establerta a l'efecte.
- b) La resolució d'imposició de la sanció, dictada pel jutge únic, s'ha dictat sobre la base d'un acta arbitral que no compleix els requisits legalment establerts.
- c) S'hauria d'haver aplicat, si s'escau, l'atenuant de provocació suficient.
- d) La sanció econòmica és contrària a les normes reglamentàries de la FFIB.
- e) S'ha infringit l'article 64 del Reglament de Competició i de disciplina esportiva de la FBIB.

Sobre la base d'aquestes consideracions, el senyor   demana que s'estimi el recurs i es consideri nul·la de ple dret la sanció imposada.

5. Pel que fa al primer argument esgrimit (a), el recurrent al·lega que els fets que originaren el procediment disciplinari tant podien ser considerats constitutius d'una infracció greu, com molt greu, atès que en l'acta aixecada per l'àrbitre només constava la informació següent:

En el minuto 2 del segundo cuarto el jugador 23, tras una disputa en el rebote e iniciándose un contraataque del equipo B, agrede al jugador 24 del equipo A. Por tal motivo se le sanciona con una técnica descalificante.

I continua exposant que, en conseqüència, atesa la indeterminació respecte de la qualificació de la infracció en el moment d'iniciar la tramitació de l'expedient, s'hauria d'haver seguit la via de tramitació ordinària, —més garantista—, i no la d'urgència. I esgrimeix la nul·litat de ple dret de la resolució que imposa la sanció,

per haver-se separat totalment i absolutament del procediment legalment establert (article 47.1.e de la Llei 39/2015).

Efectivament, de l'article 162 de la Llei 14/2006 es desprèn que els procediments disciplinaris iniciats per infraccions susceptibles de ser qualificats d'infracció lleu o greu poden tramitar-se pel procediment d'urgència i, en sentit contrari, els procediments disciplinaris iniciats per infraccions susceptibles de ser qualificats d'infracció molt greu s'han de tramitar per la via ordinària. A més, l'article 162 també exigeix un segon requisit perquè es pugui seguir la via d'urgència, com és que els procediments disciplinaris *requereixin la intervenció immediata dels òrgans disciplinaris per raó del desenvolupament normal del joc, la prova o la competició o sigui necessària i justificada una intervenció ràpida dels comitès jurisdiccionals*. En aquest cas, es jutjaven uns fets ocorreguts en el darrer partit de la competició, fets que, en tot cas, haguessin donat lloc a una sanció que, en cas d'imposar-se, s'hagués complert a l'inici de la temporada següent. I, a més, la Federació no ha justificat perquè ha seguit la via d'urgència, i no la ordinària, tot i que al requeriment fet per aquest Tribunal se li demanava una explicació al respecte.

Ara bé, s'ha de dir que aquest fet no determina, per si sol, la nul·litat absoluta de totes les actuacions, per haver-se separat totalment i absolutament del procediment legalment establert, sempre que no s'acreditin altres circumstàncies, entre d'altres, les determinants d'indefensió —qüestió, aquesta darrera, que serà objecte d'estudi en els apartats següents d'aquest Acord.

El criteri jurisprudencial establert sobre els vicis del procediment, que poden anar de la simple irregularitat no invalidant a la nul·litat radical, plena o absoluta, realitza una interpretació extraordinàriament restrictiva dels supòsits legals de nul·litat de ple dret, radical o absoluta i determina que la nul·litat radical per vicis de forma té un marcat caràcter excepcional en el dret administratiu.

Segons la doctrina jurisprudencial al respecte, la nul·litat per omissió d'un tràmit depèn, a més de la seva rellevància, de les repercussions que la seva falta té sobre els drets de les persones interessades, i de en quina mesura la resolució que posa fi al procediment hagués estat distinta si el tràmit omès s'hagués complert. Així doncs, per declarar la nul·litat és imprescindible valorar singularment els aspectes següents: les conseqüències produïdes per la omissió a la part interessada, la possible indefensió material que se'n derivi, i en quina mesura hagués pogut variar la resolució del procediment sancionador d'haver-se observat el tràmit que es considera omès — o pel fet d'haver-se tramitat el procediment per la via d'urgència—.

Al respecte, cal destacar la sentència del Tribunal Suprem, de 13 març de 1991, segons la qual:

La doctrina consolidada del Tribunal Supremo enseña que la nulidad de actuaciones administrativas solo debe estimarse ante gravísimas infracciones del procedimiento que impidan el nacimiento del acto o produzcan indefensión en los administrados, por lo que favorece siempre una tendencia a la reducción de la virtud invalidatoria, de tal manera que antes de llegar a una solución tan extrema, hayan sido tomadas en consideración todas las circunstancias concurrentes, impuestas por la importancia y consecuencia de los vicios denunciados, la entidad del derecho afectado y la situación o posición de los interesados en el expediente, porque de otra manera se incurriría en un extremo formalismo repudiado en la propia Ley, con la consecuencia de dañar gravemente la operatividad de la actuación administrativa (por todas, la sentencias de 7 de marzo de 1988).

Pel que fa a la falta d'audiència com a deficiència que no és, en sí mateixa o per sí sola, significativa de la vulneració del dret a la defensa, es poden citar les sentències del Tribunal Suprem (TS) de 5 de desembre de 2012, y de 3 de juliol de 2015:

La falta de audiencia no es determinante por sí sola de indefensión, a salvo de las especialidades del procedimiento sancionador, y por tanto, ya se encauce por la causa del apartado a) o del e) del artículo 62.1, no configura un supuesto de nulidad absoluta, sino de mera anulabilidad, de acuerdo con una constante jurisprudencia (sentencias 3 de marzo de 2004, RC 4353/2001; 17 de diciembre de 2009, RC 57/2005; 23 de marzo de 2011, RC 4264/2009; y 27 de julio de 2011, RC 4624/2007).

Aquest criteri es reitera, entre d'altres, en la sentència del TS de 29 de març de 2017 i en la de 25 de maig de 2017. Segons es disposa en aquesta darrera:

En efecto, ha de recordarse ante todo que la omisión del trámite de audiencia en procedimientos sancionadores [...] solo determinará la anulabilidad del acto dictado en el procedimiento en que se omitió si dio lugar a una indefensión real y efectiva del interesado. En este sentido, y por todas, puede verse la sentencia de 16 de noviembre de 2006, dictada en el recurso de casación número 1860 de 2004, en la que, con cita de otras, se recuerda también que para afirmar si se produjo o no esa situación de indefensión real y efectiva han de valorarse las circunstancias singulares de cada caso en concreto, incluidas las posibilidades de defensa que haya podido proporcionar el propio procedimiento administrativo en que se omitió aquel trámite, el recurso administrativo, si lo hubiere, y el mismo recurso jurisdiccional.

Són especialment significatives, pel que fa al recurs que ens ocupa, la sentència 17/2016, de 24 de gener, del Tribunal Superior de Justícia de les Illes Balears —seguida d'altres sentències, com la núm. 401/2017, de 2 d'octubre de 2017 i la 110/2018, de 14 de febrer—, atès que el defecte formal que analitzen és la tramitació per la via d'urgència, un cop constatat que procedia fer-ho per la via ordinària, com pot haver succeït en aquest cas. Aquesta sentència estableix el següent:

No hay duda, pues, que los vicios o infracciones del procedimiento que dan lugar a la nulidad de pleno derecho únicamente pueden ser los más graves o, lo que es lo mismo, los esenciales, y que, al tiempo, sean palmarios o evidentes. [...]

En cuanto al supuesto de nulidad de pleno derecho recogido ahora en el artículo 47.1.e) de la Ley 39/2015 [...], es decir, sobre la omisión total y absoluta del procedimiento legalmente establecido, ha de entenderse que, en principio, se refiere a los actos dictados "de plano", esto es, sin procedimiento alguno. [...]

Aunque no ha de olvidarse que la Ley no recoge ni siquiera la equiparación de la omisión de trámites esenciales a una ausencia de procedimiento, parece razonable que el vicio de nulidad radical se entienda que concurre, además de en los actos dictados "de plano", también, como ha señalado la jurisprudencia, en los actos dictados en procedimientos que carecen de trámites esenciales. Pero, desde luego, donde no concurre el vicio de nulidad radical es en supuestos en que se sigue un procedimiento erróneo.

Y en el caso del Sr. XXXXXX, lo que está en cuestión ni siquiera es el procedimiento en sí, [...], sino que el vicio de nulidad radical se pretende hacerlo valer alrededor o en torno a cuál de sus dos modalidades para las infracciones graves era la apropiada y respaldada legalmente, esto es, la modalidad ordinaria o la modalidad preferente. [...]

En resumidas cuentas, reconocido el supuesto de omisión total y absoluta del procedimiento legalmente establecido como la omisión de los trámites esenciales integrantes de un determinado procedimiento, esto es, concerniente así ese vicio de nulidad radical a la omisión de los trámites sin los cuales, para el caso del Sr. XXXXXX, sería inidentificable la modalidad ordinaria del procedimiento sancionador especial referente a infracciones en materia de extranjería, cabe preguntarse ya qué trámites esenciales del mismo se han omitido al haberse seguido en el caso del Sr. XXXXXX la modalidad preferente del procedimiento sancionador [...]. Y la respuesta es que no se ha omitido ninguno. [...]

Per tant, tot i que es considera important destacar que, certament, la FBIB, en el cas de la tramitació d'aquest procediment sancionador, ha fet ús de la via d'urgència de manera injustificada, procedeix analitzar l'abast de les conseqüències jurídiques que es deriven d'aquest defecte de forma del procediment.

6. De l'article 163 de la Llei 14/2006 es desprèn que el procediment d'urgència s'inicia mitjançant l'acta del partit que reflecteix els fets que poden donar lloc a la sanció, que ha de signar l'àrbitre o qui estigui oficialment encarregat d'estendre-la i els representants dels clubs esportius o els seus delegats i delegades, en el cas de competició per equips. Així mateix, segons l'article 164, una vegada iniciat el procediment com a conseqüència de l'acta del partit o document similar, aquest s'ha de traslladar immediatament a les persones interessades, perquè hi presentin les al·legacions o manifestacions que, en relació amb els fets que s'hi imputen, considerin convenient al seu dret i perquè hi puguin proposar o aportar també les proves pertinents, si n'és el cas.

En el mateix sentit, l'article 51 del Reglament de Competició i Disciplina Esportiva de la FBIB per a la temporada 2022-2023 disposa que les persones interessades, en el termini de dos dies hàbils següents al dia en el què se'ls lliura l'acta del partit, de la prova o de la competició pot formular les al·legacions o manifestacions que estimi oportunes.

El senyor , en l'escrit del recurs, exposa que la primera notícia que va tenir del procediment sancionador va ser la resolució acordada pel jutge únic de la competició, extrem que no es discutit per la FBIB, que, tot i tenir còpia del recurs, no hi fa constar cap reflexió o comentari en contra. Al requeriment fet per aquest Tribunal, pel qual se li demanava una còpia de l'acta arbitral que va donar inici al procediment sancionador, així com constància de la seva recepció pels representants dels clubs interessats o els seus delegats, la Federació va contestar amb el lliurament de l'acta arbitral i un comentari sobre que *es tracta d'una acta digital que es posa a disposició del club immediatament en acabar el partit, mitjançant el portal del club.*

Res no obsta per avançar en la implementació de l'administració electrònica i en la digitalització del processos i dels procediments administratius, si bé això no ha d'anar en detriment dels drets dels interessats en un procediment amb totes les garanties, sobretot si és de caràcter sancionador. No es pot considerar que *posar a disposició* dels clubs l'acta arbitral en la plataforma digital sigui equiparable al fet de *lliurar-la*, fet al qual es refereix tant la Llei com el Reglament federatiu esmentats, atès que és l'acte que determina l'inici del procediment sancionador i del termini per presentar al·legacions, i, per tant, hauria d'existir algun mecanisme que permetés deixar-ne constància de la recepció, en l'aplicació digital, equiparable al que seria la signatura del document, en el sistema convencional.

Prova d'això és que no consten al·legacions de l'interessat en el procediment disciplinari, ni s'hi va presentar el vídeo sobre els fets presumptament constitutius de la infracció, com a mitjà de prova, en el moment procedimental oportú segons el que preveuen els articles 162 i 163 de la Llei 14/2006, sinó que la disconformitat de l'interessat amb la sanció no es va fer palesa fins que es va iniciar la via del recurs, primer en via federativa i, posteriorment, davant el TBE.

I el fet que els clubs esportius, com a persones jurídiques, sigui un dels col·lectius obligats a relacionar-se electrònicament amb l'administració per aplicació de l'article 14.2 de la Llei 39/2015, no va en contra de la consideració anterior ni li resta validesa.

Així mateix, cal tenir en compte la transcendència que podria tenir aquesta consideració sobre eventuais procediments disciplinaris que tramiti la FBIB, si n'és el cas, en el futur, amb el mateix sistema de *posada a disposició* de l'acta

digital en la plataforma creada a aquest efecte, en cas que segueixi sense permetre acreditar-ne la constància de la recepció.

Nombrosa jurisprudència del Tribunal Constitucional (TC) avala aquesta postura, com la recent sentència 84/2022, de 27 de juny, en la què s'analitza el cas de la vulneració dels drets a la defensa i a ser informat de l'acusació que es formula contra la persona acusada com a conseqüència d'una resolució administrativa sancionadora dictada sense tenir coneixement de les comunicacions practicades en la direcció electrònica habilitada, i es fa un repàs a la doctrina recaiguda al respecte:

Según consolidada doctrina de este tribunal algunas de las garantías reconocidas en el art. 24 CE no solo operan en el ámbito procesal, puesto que también despliegan su eficacia en el ámbito del procedimiento administrativo sancionador. Ya en la STC 18/1981, de 8 de junio, FJ 2, este tribunal afirmó que «[...] los principios esenciales reflejados en el art. 24 de la Constitución en materia de procedimiento han de ser aplicables a la actividad sancionadora de la administración, en la medida necesaria para preservar los valores esenciales que se encuentran en la base del precepto, y la seguridad jurídica que garantiza el art. 9 de la Constitución».

[...]

Sin embargo, como así se refleja, entre otras, en la STC 32/2008, de 25 de febrero, FJ 2, la exigencia de que al interesado le sea debidamente notificada la incoación del procedimiento sancionador sí forma parte de las garantías del art. 24.2 CE que se extienden a ese contexto: «[e]ste tribunal ha reiterado que entre las garantías del art. 24 CE que son de aplicación al procedimiento administrativo sancionador están los derechos de defensa y a ser informado de la acusación, cuyo ejercicio presupone que el implicado sea emplazado o le sea notificada debidamente la incoación del procedimiento, pues solo así podrá disfrutar de una efectiva posibilidad de defensa frente a la infracción que se le imputa previa a la toma de decisión y, por ende, que la administración siga un procedimiento en el que el denunciado tenga oportunidad de aportar y proponer las pruebas que estime pertinentes y de alegar lo que a su derecho convenga (STC 226/2007, de 22 de octubre, FJ 3).

[...]

Esta doctrina ha sido reiterada en la STC 63/2021, de 15 de marzo, FJ 3, en un supuesto en el que la notificación practicada en la dirección electrònica habilitada de la demandante de amparo aparece concernida: «[...] existe una consolidada doctrina sobre el deber de notificar correctamente a los ciudadanos sometidos al ejercicio del ius puniendi del Estado, los actos esenciales de desarrollo de un procedimiento administrativo sancionador, que se vincula con el derecho a un proceso con todas las garantías (art. 24.2 CE). De este modo, puede afirmarse que cuando en procedimientos administrativos sancionadores se producen emplazamientos defectuosos que impiden la participación del interesado, nuestra doctrina es clara a la hora de considerar vulnerado el derecho a conocer la acusación y la defensa (SSTC 93/2018, de 17 de septiembre, y 82/2019, de 17 de junio, entre otras). Por su parte, cuando el defecto de notificación se produce, por ejemplo, por omisión de dar traslado de la propuesta de resolución, también se ha considerado vulnerado el derecho de defensa (art. 24.2 CE) (así, por ejemplo, SSTC 145/2011, de 26 de septiembre, o 169/2012, de 1 de octubre).

Així, el TC fa palesa la importància dels tràmits de comunicació i notificació en un procediment sancionador, de manera que la omisió o deficient realització d'aquests, si es constata que frustren la finalitat que persegueixen, situen a l'interessat en una situació d'indefensió. I respecte de la possibilitat que la situació d'incomunicació sigui imputable a la pròpia conducta de l'afectat, per haver-se situat voluntàriament o negligentment al marge del procés —fet sobre el qual la Federació no es pronuncia, tot i haver tengut la oportunitat de fer-ho en dues ocasions, quan se li va donar trasllat del recurs i se li va requerir l'expedient, i, posteriorment, quan se li va demanar l'acta arbitral—, el TC en la mateixa sentència estableix que:

[...] es necesario recordar que la posible negligencia, descuido o impericia imputables a la parte, o el conocimiento extraprocesal de la causa judicial tramitada inaudita parte, que excluiría la relevancia constitucional de la queja, "no puede fundarse sin más en una presunción cimentada en simples conjeturas, sino que debe acreditarse fehacientemente para que surta su efecto invalidante de la tacha de indefensión, pues lo presumido, es justamente, el desconocimiento del proceso si así se alega (SSTC 219/1999, de 29 de noviembre, FJ 2; y 182/2000, de 16 de mayo, FJ 5)" (STC 268/2000, de 13 de noviembre, FJ 4).

De conformitat amb l'article 48.2 de la Llei 39/2015, el defecte de forma determina l'anul·labilitat quan l'acte no tingui els requisits formals indispensables per assolir el seu fi o doni lloc a la indefensió dels interessats.

Per tot el que s'exposa, procedeix estimar el recurs i retrotreure les actuacions al moment d'iniciar-se el procediment sancionador. Atès aquest pronunciament, es considera que no procedeix entrar a analitzar la resta d'arguments esgrimits pel recurrent contra la resolució impugnada, llevat del referit a l'adopció de la mesura cautelar, al qual es farà referència en l'apartat següent.

7. Sobre l'execució de les sancions i l'eventual suspensió que, si n'és el cas, es determini, s'ha de tenir en compte la regulació que s'estableix en els articles 159 i 175 de la Llei 14/2006. Així mateix, també són d'aplicació els articles 59, 98 i 117.3 de la Llei 39/2015. Certament, aquest Tribunal no es va pronunciar sobre l'adopció de la suspensió de la sanció com a mesura cautelar, atès que el motiu que el Sr. [redacted] esgrimia, en el recurs, per sol·licitar-la, era la nul·litat de ple de dret basada en la tramitació del procediment per la via d'urgència, motiu que ha estat objecte d'estudi en la consideració jurídica quinta, deixant palès que no constitueix tal motiu de nul·litat de ple dret.

En tot cas, cal tenir en compte que, segons l'article 117.3 de la Llei 39/2015, es vinculen efectes positius al silenci administratiu relatiu en la sol·licitud de suspensió d'un acte impugnat:

L'execució de l'acte impugnat s'entén suspesa si, un cop transcorregut un mes des que la sol·licitud de suspensió hagi tingut entrada en el registre electrònic de l'Administració o l'organisme competent per decidir sobre aquesta, l'òrgan a qui competeix resoldre el recurs no ha dictat i notificat resolució expressa sobre això.

Per això, en la sessió d'16 de novembre de 2022 i prèvia deliberació dels assistents, s'adopta el següent

Acord

1. Estimar el recurs presentat per el senyor _____ en representació de la senyora _____, _____ del Club de Bàsquet Lluçmajor, contra la Resolució del Comitè d'Apel·lació de la Federació de Basquet de les Illes Balears, de 12 de setembre de 2022, i anul·lar l'esmentada Resolució, per considerar-la no ajustada a dret.
2. Retrotreure les actuacions al moment d'iniciar-se el procediment sancionador.
3. Notificar aquest Acord al recurrent, a la Federació de Basquet de les Illes Balears i a la Direcció General d'Esports.

Interposició de recursos

Contra aquest Acord, que exhaureix la via administrativa, es pot interposar un recurs contenciós administratiu davant el Jutjat Contenciós Administratiu de Palma en el termini de dos mesos comptadors des de l'endemà de la notificació, sense perjudici que els interessats hi puguin interposar qualsevol altre recurs que convingui al seu interès.

Palma,

El president del Tribunal Balear de l'Esport

Josep M. Palà Aparicio

NOMBRE PALA
APARICIO JOSE
MARIA - NIF

Firmado digitalmente
por NOMBRE PALA
APARICIO JOSE MARIA
17:44:20 +01'00'

